

לן.

השו"ת פרק שני חולין

(א) (כרימות כב.) (ג) (לעיל  
כט: וש"נ.) (ג) זיק עב.,  
(ד) פסחים כ. מנחות קב.;  
(ה) (דברים יב.) (ו) (ר"ש.  
רש"ש.) (ז) (ויקרא ז.)  
(ח) (ל"ל דתניא.) (ט) (נע"ע  
תוס' צורות כה. ד"ה  
שער.) (י) (פסחים יט.)  
(כ) (פירש"י הוא ל"י שרת  
שבולין פי המנחה ועין  
רש"י ב"ה הערוך.)  
(ל) (מנחות ג.)

דס היקו שהנפש יואלה צו מטיפה  
המשחרת ואילך אבל דס קילוח לא  
היו דס הנפש: את הורעים. לישנא  
דקרא נקט וכי יותן מים על זרע  
(ויקרא יא): **והסיון**. בתחלת  
שחיטה: **על הדלעת**. חתולשה של  
תרומה: **רבי הוישא אומר**. תולין.  
לקמיה מפרש מאי תולין: **בזא ובסמוך**  
**על דברי ר"ש**. שהוא מסייע את רבי  
חייא שאמר אין דס מכשיר והוה ליה  
רבי יחיד במקום שנים: **היכא דאיהו**  
**לרס**. על הדלעת עד גמר שחיטה  
שלא נתקנה: **דמכשיר**. דדס שחיטה  
הוא ואיתקש למים: **אינה לשחיטה**  
**אלא לבסוף**. וכשתתקנה קודם סימן  
אני עדין לא הוה קרוי דס שחיטה  
שני דס: **מנפתו**. **תלוי הדבר**. שיהא  
הוי הכשר אי לא: **לר"ש לא מכשיר**.

1. הֵן עִם כָּל־בֵּיא יְקוֹם  
וְכֹאֲרִי יִתְנַשֵּׂא לֹא יִשְׁכַּב  
עַד יֵאבֵל טָרַף וְדָם  
חֲלָלִים יִשְׁתֶּה:

- במדרג כנ כד  
2. מקל האכל  
יאכל אשר יבוא  
עליו  
מים טמא וכל  
משה  
אשר ישהה בכל  
לד  
טמא וקרא יא  
לד  
3. וכן נתן מים על  
ורע  
וקפל מנבלתם עליו  
טמא  
הוא לכם:  
וקרא יא לח

## הגהות מהר"ב רנשבורג

א] תד"ה ס"ד למינא וכו'.  
כמו קודם שנפסלו כדתן.  
נ"ב עיין בכורות דף טו  
ע"ב ודף כה ע"א:

**מוסף רש"י**

לקיש. דזעיי ליה לא ידע להא  
קרא דהכשר על ידי מים הוא: ריש  
לקיש. בקדשים מיזעיי ליה אי  
הויא חיבת הקדש כהכשר מים  
בחולין או לא. ומהדר גמרא לשנויי  
ורבי אלעזר נמי דפשיט ליה ניהליה  
מימורא דקרא ויפשטיה ומהיה:  
לא

הקדש כאוכל הבא במים דמ'  
מכדי כתיב<sup>3</sup> וְכִי יוֹתֵן מִיָּם

אזינו קריו דס דלאמר צפיק דפסחיס  
למא מנכזיר דלאמר קרא כי דס הוא ה  
קלא הלא צנזורין צנחנה ואין שטן כננס  
אחת (י) דרשין (י) עשה הכחז שגל מן  
חזר כשרה חוץ לחומת העזרה פסולה  
חיצת הקדש אלא היכא שנתקדש בכללי  
מתכשרי ולבויה נמי כל כמה דלא מקדש  
דמי והוא תעפרא משום דחיצת הקדש  
משום חומרת דפרה ממנה שפתי  
משום יבש נתקדשה והוא אמר קדושת  
כלל ומיהו לשון קריד משמע מחללה  
אין

**סל קא** דעתך אמינא הואיל ואסירי בגיזא ועבדא ב'ו' תימא  
הא גיזא עמלא שריא כשעבר וגזו למצות ולא תגזו קאמר  
כדתמן בפרק הלוקח בהמה (בבבא נדר) שער בכור צעל מוס שער  
והניחו בחלון ואח"כ שחטו עקביא בן מהללאל מתיר (ו) וכתפלוש נמי  
פליגי בדמוכא מהיר (בבבא נדר) ופליגי

רבי בגיזה ועבודה דמן לן<sup>(6)</sup> תנא דבי רבי נתנה פרט לדם קילוח ש"ת"ר השוחט והתזמר הוכשר רבי חייא מאחר שרבי אומר וולין אנו על מי נסמוך ש"ש שהיה ר"ש אומר ש"ש אמר רב פפא הכל דם מתחלה ועד סוף דמכשיר כי פליגי דמן לסימן רבי סבר ה ועד סוף והאי דם סבר<sup>(7)</sup> אינה לשחיטה כההוא ומאי תולין שחיטה אי איתיה לדם י לא לא מכשיר ומאי ש"ש לר"ש לא מכשיר תקנה מיהו<sup>(8)</sup> אשור

(דף כו.) ואפילו רבן דאסרי מפרש התם בגמרא גזירה משום דלמא אתי לאשהויי אכל מדלוריימא שרי א"כ אפילו דם שיצא ממייס קודם שחיטת הרוצ למא יאסר וכל שכן אחר שחיטת דלף שרי אפילו לגזוז כדמשמע בפ"ד דצבורות (דף כו.) וי"ל דס"ד למיסר דם משום דרשינן דשר ולא חלב והוא הדין דהוא דרשינן ולא דם ולא דמי לגיזה דשריא דגזירה מתווכה נפקא דמשמע מתוכה ולא תגזר אכל כולן ואכלת דשר כתיב משמע דלף וכל דלף ודם ולאסור אף בגיזה אתא אש"ג חלב הדרשה מיוסבת על דם כמו על חלב דשרי בצאילה מ"מ דם נמי בר אכילה הוא והא דלף מייתי הכא דשר ולא חלב ירשא דמילתא נקט אי נמי הכי פירושו הואיל ואסריי בגיזה ועבודה ואפי' לענין מלקות כמו קודם שנפסלו (א"ח) דתמן (צבורות דף כו.) גזוז והטובב סופב אכל הארבעים וכויו

וימר לא מכשיר הוה  
 יו של אחד במקום  
 תולין לעולם משמע  
 מספקא ליה אי ישנה  
 יוף או אינה לשחיטה  
 או אוכלין ולא שורפין  
 דברי ר"ש לר"ש לא  
 לענין שריפה מיהו  
 פיה ומר לא שרפיה  
 בריו של אחד במקום  
 את תולין לא אוכלין  
 בן לקיש א צריך של  
 ושני או אין מונין בו  
 חבת הקדש לאפסולי  
 וזון ושני לא או דלמא  
 ש<sup>2</sup> מכל האוכל אשר  
 במים הוכשר אוכל  
 כשר אמו רבי שמעון  
 כל הבא במים רבי  
 קמיבעיא ליה חבת  
 מיתורי קראי קאמר  
 אשר יאכל למה לי  
 לא

ותמעט ושותפת ויורד בסמוך וכל זמן שמקלה דקלמר ר' יוחנן אינו  
תחיל להאדים אע"ג שעדיין אינו מקלה והשאת פריך לריש לקיש  
שני לא למעוטי דם המשחיר והכא לגבי הכשר זרעים לכך אינו  
אחר מיתה שנעשה כבר חלל פרט לדם קילוח שאינו לאחר מיתה  
חשיב דם שחיטה אלא דם שהשמה ויזאה בו אצל לאחר מיתה  
פך כמים ואינו מכשיר א"ל הנח לדם התמצית דאפילו בחולין נמי  
דם וכו' **צריך** שר' מנחות מונין בו' פירש קונטרס קורטי  
הכשר כאלו הוכשר כולו כמו שמרף לענין טומאה מדתבי ק"י  
י שר' כדמוכה בפרק קמא דמנחות (ט. ע.) דלמר רבי יוחנן צללה  
כלי היא נהי דכהונה לא צעי פנים מיהא בעיא ועוד דלא שייך  
נסכים (ס. פ.) דקלמר עינים כל כמה דלא משפי להו בגזירין לא  
היא פירקא (פ.) גבי פרה דמיטמא אע"ג דכל העומד לשרוף כשרוף  
דודש כלי שאני פרה הואיל ועשו בה שחיטה והואיל כעין קרבן וגם  
כל צללה נתן עדיין שמן מנחה בתחלה כשהסולת <sup>ו</sup> ציצים וכו"מ  
זו מנחת קנאות דליכא שמן ונתקדש הסולת ככלי ולא נתן בו מים  
מגלי למיביעי בצטר חדש שלם בא ציצים דדם מרשיש לא מנשיר (א. :

קד א מיי פ"א מהל' מעילה הל"ט:  
קד ב ג ד מיי פ"י מהל' טומאת אוכלין הל"ג:  
קד ה מיי פ"ח מהל' אבות הטומאה הל"ג  
ופי"ב הל"ד ועין כ"מ:  
קד ו מיי פ"א מהל' טומאת אוכלין הל"א:

[illegible]

הואיל ואסורין בגיזה  
יבדוהו לומר דתכריב לא  
תצטרב בככור שוורן וכו'  
אפי' בעל מום: פס'  
לדם קילות. אפי' בתחלת  
שיטתו כשנקלה דמיו  
תחמת חיותא של בהמה  
לדאו חשוב דם חללים:  
אפי' תולדא מתוך תולדן.  
לכלומר אמר לן לא אוכלין  
וגלא שורפין: חזק מזה  
הדיכא דאיתיה לדם מתחלה  
שיוף (מכשירן). לומר  
דחשובת דם חטאיה דם  
חללים הוא: צדק של  
מנחות. לומר יבש שני  
בכול בשמן תטמא: ואינו  
הוא ראשון ושני. לומר  
דיאם הוא ראשון מטמא  
שני כשיש ואם שני מטמא  
לשלישי ואם אי: